

KULTTUURI

☎ Kulttuuriosaston vastaava: Jarmo Huida
050 338 2181, jarmo.huida@satakunnankansa.fi
✉ Sähköposti: sk.kulttuuri@satakunnankansa.fi,
etunimi.sukunimi@satakunnankansa.fi

HANNA LAASANEN

PAVILJONKI pystyssä. Eliisa Suvanto, Anna Jensen ja Anni Venäläinen ovat hyvin tyytyväisiä Totuus Suomesta -näyttelyn uuteen miljööseen.

NÄYTTELY AUKEAA

Totuus Suomesta

- Totuus Suomesta -näyttelyn Porin osuuden avajaisia vietetään lauantaina 8.7. kello 14–18 Porin Pohjoisrannan Puuvillanpuistossa.
- Sadan tekijän sata A4-kokoista teosta esittelevä näyttely on avoinna 10.–16.7. kello 12–18.
- Näyttely on toinen osa Totuus Suomesta -näyttelyprojektia. Ensimmäinen, muun muassa luentoja ja keskustelua sisältänyt osuus toteutettiin kesäkuussa Helsingissä.
- Näyttelyn toteuttanut Porin kulttuurisäätiö on tuottanut myös julkaisun, joka kokoaa näyttelyt yhteen.
- Porin näyttelyn piti alun perin olla Antinkadulla sijaitsevassa tyhjässä tilassa, mutta Porin kaupunki ja Suomi-Areena estivät hankkeelta tilan käytön.
- Porin kulttuurisäätiö on vuodesta 2013 asti toiminut taiteilija-kuraattorikollektiivi, jota vetävät Anna Jensen, Eliisa Suvanto ja Anni Venäläinen.

Häädetty näyttely löysi uuden miljööseen

● Totuus Suomesta lyö kiilaa konservatiiviselle Suomi 100 -kuvastolle.

Mikko Elo
Pori

● Kokemäenjoen pohjoisrantaan, sillan kupeeseen on noussut puinen, laatikkomainen rakennelma. Pömpeliksi sitä voisi ehkä nimittää – tai pytingiksi, kuten Kulttuurisäätiö-kolmikko Anna Jensen, Eliisa Suvanto ja Anni Venäläinen naureskellen ehdottaa.

–Paviljonki olisi ehkä virallinen

nimitys, Jensen täsmentää.

Rakennuksen sisältö on sympaattista ulkomuotoa tärkeämpi. Pian huoneen sisäseiniä koristaa sata A4-paperin kokoista teosta. Sata tekijää – taiteilijoita ja tutkijoita – on ilmaissut oman näkemyksensä siitä Suomesta, joka jää konservatiivisen Suomi 100 -kuvaston katveeseen.

Toukokuun alussa Totuus Suomesta -näyttelyn järjestävä kolmikko joutui myrskyn silmään.

Näyttely oli määrä pystyttää Antinkadulla tyhjiillään olevaan tilaan, mutta Porin kaupunki ja Suomi-Areena -organisaatio käyttänessä häätivät näyttelyn tilasta nostamalla sen viikkovuokran tähtitieteellisiin lukemiin.

–Toisaalta oli hienoa, että meidän tuleva näyttelymme nousisi osaksi laajempaa yhteiskunnallista keskustelua. Toisaalta itse tapaus masensi ja väsytti, Suvanto huokaa.

–Kohu oli ja meni, ja nyt olemme päässeet keskittymään itse näyttelyyn, Venäläinen jatkaa.

Keskustelun oudoin piirre oli se, kuinka Suomi-Areenan tuottaja Kristian Vainio lausautti Totuus Suomesta -projektin ilkeistä tarkoituksista ja kriitikkistä Poria kohtaan.

–Emme ole saaneet tietää, mitä nuo ilkeät tarkoituksemme oikein ovat. Olemme antaneet sadalle tekijälle vapautta tuottaa omat teoksensa täysin omista näkökulmistaan, Jensen ihmettelee.

Kolmikko arvelee, että totuus-sanalla on kenties vielä suurempi painolasti kuin he alun perin ajattelivat.

–Herää kysymys, kuka saa käyttää totuus-sanaa ja missä yhteydessä. Sana saattaa pelottaa joitakin. Tarkoituksemme ei ole provosoida, vaikka kriittisiä äänenpainoja olemme osallistujilta toki toivoneet, Suvanto tiivistää.

KULTTUURISÄÄDÖN näyttelynsä saama materiaali on totisesti moniäänistä. Monipuolisuus näkyy niin aiheissa kuin tekniikoissa. Mukana on piirroksia, maalauksia, valokuvia, tekstejä ja villimpää A4-muodon käyttöä.

–Luonto näkyy tavalla tai toisella monessa teoksessa. Löytyy uusia näkökulmia siihen, millä tavalla ihminen kohtaa luonnon,

Jensen mainitsee.

–Myös tämän hetken poliittisen keskustelu on vahvasti läsnä, translain kaltaisia detaljeja myöten. Toisaalta useimmat osallistujat tuovat mukanaan laajempaa näkemystä yhden asian kannanottojen sijaan.

NÄYTTELYPAIKAN dramaattinen vaihtuminen taisi kääntyä sittenkin voitoksi. Jensen, Suvanto ja Venäläinen ovat hyvin tyytyväisiä paitsi näyttelyn sisältöön, myös sen uuteen miljööseen.

–Tämä on luonnonkaunis paikka, joka on monen reitin varrella. Ihmiset myös kiinnostuvat helpommin tällaisesta tilapäisestä rakennelmasta, Venäläinen iloitsee.

Kuin todisteena tästä paviljongin sisään astuu ulkopaikkakuntalainen mies, joka kysyy kiinnostuneena: ”Onko täällä sitä porilaista taidetta?”

–Toivottavasti täällä käy mahdollisimman monipuolisesti ihmisiä, ja yleisön kanssa syntyy vuorovaikutusta. Toivomme myös, että Porin kaupungin ja Suomi-Areenan edustajat tulevat tutustumaan näyttelyyn.

VALITSIMME sadan Totuus Suomesta -teoksen joukosta kolme kiinnostavaa esimerkkiä, joita niiden tekijät kommentoivat.

Klassinen kohtaa viihdemusiikin

Lauluyhtye Virtuoso konsertoi Teljän Kirkossa sunnuntaina 9. heinäkuuta kello 15. Yhteessä laulavat tenorit Juhana Suninen ja Roope Pelo sekä baritonit Riku

Pelo ja Topi Lehtomäki. Yhtyeen esityksissä klassiset äänet yhdistyvät romanttiseen viihdemusiikkiin. Omien sävellysten lisäksi konsertissa kuul-

laan suomalaista musiikkia ja perinteisiä mieskvartettikappaleita. 12 vuotta sitten perustettu yhtye esiintyi aikoinaan ensi kerran Porin Promenadisalissa.

HERTTA KIISKI

JOUKO KORKEASAARI

LASSE LECKLIN

1 HERTTA KIISKI: SUOMIPUSSI

Naishenkilö näyttää uhkaavan toista, kenties nuorempaa tyttöä Suomen lippu aseenaan. Käden kasvojen eteen kohottava tyttö pitelee toisessa kädessään muovipussia, jonka kuvituksena on Suomen matkailumainos.

Teos herättää katsojassa monenlaisia tulkintoja. Miten taiteilija on tällaiseen kuvaan päätenyt?

–Koin hyvin haasteelliseksi sanoa jotakin olennaista Suomesta vain yhden kuvan voimalla. Päätin lähestyä teosta improvisaatioon pohjaavalla työskentelymetodilla, joka on minulle tyyppillinen, **Hertta Kiiski** kertoo.

–Valitsin kuvaan tosi kliseiset esineet – matkailumainosmuovipussin, veneessä olleen Suomen lipun ja kaksi sinistä taitoluistelupukua. Annoin nämä tyttärelleeni ja veljentyttärelleeni, ja annoin heille vapaat kädet tehdä näillä mitä huvittaa.

Kiiskin tytär ja veljentytär pukivat asut päälleen ja alkoivat touhuta esineiden kanssa taiteilijan räpsissä kuvia. Aluksi he leikkittelivät poseeraamalla pussi päässään, mutta vähitellen Suomen lipusta tuli lyömäase.

Kiiski selasi kuvakavalkadia läpi ja valitsi puhuttelevimman vaihtoehdon.

–Oli suuri ele käyttää Suomen lippua kuvassa, koska siihen liittyy niin vahvoja latauksia. Lippu on yhtenäisyyden symboli, mutta se voi toisaalta herättää joissakin Suomessa oleskelevissa jopa pelkoa, Kiiski pohtii.

–Teoksessa on karkea poliittinen taso, mutta sitä voi tulkita monella tavalla. Suomessa vallitseva suvaitsemattomuuden ilmapiiri on herättänyt minussa hämmennystä.

”Oli suuri ele käyttää Suomen lippua kuvassa, koska siihen liittyy niin vahvoja latauksia.”

2 JOUKO KORKEASAARI: POSTMODERNI 2017

Olli Lindholmin näköinen mies tuijottaa suoraan kohti katsojaa vieno hymy kasvoillaan ja Suomen liput kauluksessaan. **Jouko Korkeasaari** lyijykynäpiirros pomppaa vahvasti silmille.

Korkeasaari mietti, mitä Suomesta tulee ensimmäisenä mieleen. Vastaus oli keski-ikäinen, konservatiivinen mies.

–Pohdin, mitä Suomessa tapahtuu juuri tällä hetkellä. Koko perussuomalaisen kuvio taidelinjauksineen on vaivannut minua, Korkeasaari kertoo.

Linjauksessaan perussuomalaiset niputtavat kaiken nykytaiteen postmoderniksi hömpötykseksi, jota ei pidä julkisesti tukea. Korkeasaaren teoksen ironia on tietysti siinä, että hänen teoksensa on sekä tekniikaltaan että aiheeltaan mahdollisimman kaukana postmodernista.

Miksi keski-ikäisellä perusmiehellä on juuri Olli Lindholmin kasvat?

–Halusin kuvaan tunnistettavan hahmon, joka ei kuitenkaan olisi poliitikko. Mielestäni Lindholm edustaa metsäistä kaskikansaa, jolla on jyrkkiä, konservatiivisia mielipiteitä.

Korkeasaari suunnitteli aluksi kuvaavansa suomalaista maisemaa laajemminkin. Mielessä oli kesämökki, ranta ja Suomen lippu liehuuassa. Hän päätyi lopulta klassiseen muotokuvaan.

–Ajattelen itse, että teokseni on toisaalta humoristinen, toisaalta surullinen.

”Halusin kuvaan tunnistettavan hahmon, joka ei kuitenkaan olisi poliitikko.”

3 LASSE LECKLIN: JUOMASUO

Lasse Lecklinin ilmakeu Kuusamossa sijaitsevasta Juomasuosta hätkähdyttää. Kirkasvetisen järven ympärille on merkitty säteilylukemia, jotka ovat suurempia kuin Fukushimaa läheisyydessä mitatut.

Lecklin on ollut vuosien ajan mukana kollektiivissa, joka visualisoi ympäristössä tapahtuneita muutoksia eri medioita käyttäen. Tässä yhteydessä hän on tutustunut myös Juomasuon koelouhokseen.

–Louhoksessa on kultaa, mutta malmiin on sitoutunut myös uraania. Aluetta ei ole millään tavalla eristetty, ja esimerkiksi porot käyvät vapaasti juomassa tuosta järvestä, Lecklin valaisee.

Juomasuota alettiin louhia 1990-luvun alkupuolella, minkä jälkeen alue jäi unhoon. Nyt kaivostoiminnan avaaminen alueella on noussut uudelleen tapetille.

Lecklinin mukaan Juomasuon kaltaisiin alueisiin liittyvät ongelmat ovat hyvin monisäikeisiä ja koskettavat koko Suomen tulevaisuutta.

–Suomi on hyvin ydinvoimamyönteinen maa, toisin kuin lähes kaikki muut länsimaat. Ydinvoimat tarvitsevat raaka-ainekseen uraania, jota saadaan joko Suomesta tai muualta, Lecklin aloittaa.

–Jos kaivosteollisuutta pitää hyödyntää, se olisi vastuullisempaa Suomessa kuin vaikkapa Venäjällä, Kiinassa tai Länsi-Afrikassa. Toisaalta viimeaikaiset esimerkit ovat herättäneet kysymyksen, onko kaivostoiminta Suomessakaan niin vastuullista.

Kuusamon Juomasuon saattaa pelastaa turismi. Ruka ja Oulangan kansallispuisto sijaitsevat niin lähellä louhosta, että yleinen mielipide asettunee kaivoksen perustamista vastaan.

–Juomasuo on kuitenkin vain yksi esimerkki monista vastaavista paikoista Suomessa.

”Onko kaivostoiminta Suomessakaan niin vastuullista?”